

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

Η ΜΑΡΤΥΡΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΜΠΩΝΤΑΑΙΡ

Τὰ βάσανά του, τὰ χρέον του, ἡ τρεμερή του ὄξεινα. — Ἡ σοχέσεις του μὲ τὴν Μητέρα του. — **Τὰ μεγάλα του σκέδια.** — **Οἰκειδάσκαλος στὲ Ἀγρέα. —** Σὶ τεφατεγίες του. — **Ἡ ἐλιβερη μποεμική ζωὴ του.** — **Ἀστεγες καὶ πεινασμένες** — **Ἡ σχάπη τῆς μητέρας του. κ.λ.π. κ.λ.π.**

(Σᾶς δίγομε οἴμερα μιὰ ἀκόμη σελίδα τῆς τοιαυτῆς καὶ περιπλετιώδους ζωῆς, τοῦ μεγάλου ποιητοῦ τὸν «Ἀρθέων τοῦ Κακοῦ» Καρόλου Μπούτλαί.)

Νεώτατος ἀζόμη ὁ Μποντλάιο¹, ἔγραψε ἀπὸ ἑνα Παρισινὸ οἰκοδομεῖο διπου ἐτοιμαζόταν γιὰ τὰς ἀπολυτηρίους του γιννανασιακὰ ἔξετάτεις, στὴ μητέρα του ποὺ ἔμεινε σὲ μιὰ ἐπαρχία :

Ο Μπωντάλιο μὲ τὶς λίγες αὐτές λέξεις μᾶς δίνει τὸ μυστικό του μεγάλου δράματος τῆς ζωῆς του, ἐνός δράματος ποὺ ὑπῆρχε αὐτός καὶ ὁ μοναδικὸς ἀληθεύτης ἡρώος του. «Οἶταν του ἡ ζωὴ δὲν ἔται παοά μία πάλι, τελετή, ὅδυνηρη, ἀδιάλογη, μεταξύ τῆς ἀνάγκης ποὺ τοῦ ἐπέβαλε καὶ τὴν ἕργασίαν καὶ τῆς διοισυγχρονίας του, τῆς παλοῦλογιατὰ ἀ-
βούλης καὶ οὐκνής πού δὲν τὸν ἄφην διστοέτε πόλιν ἕργασθιν.» Οταν
ἐνηλικιώθηρε ἔγινε κάτοχος μαῖς ἀρότρα σημαντικῆς περιουσίας, τὴν
ὅποιαν είχε κληρονομήσει ἀπὸ τὸν πατέρα του. Άλλα τὴν περιουσία
αὐτὴ χρήματα τοῦ ἐπαπάτηλητού, μέσα σὲ ὄχι τούς δέκα χρόνια, καὶ τότε
χρεωπομένη, μὴ κατορθώνοντας γά τὴν ἀπὸ τὰ ἔγα του, τὰ πολὺ^{τό}
λιγοστά καὶ δῆλο γιὰ τὸν πολὺ κόσμο, ἀρ-
χισε νὰ περνᾷ μία τρομακτικὴ ζωὴ γε-
μάτη στερεότεις καὶ βάσανα ποὺ κατάν-
τησε στὸ τέλος στιν πλήρη ἔνδειο. Κατα-
λέβαινε καὶ ὃ ἰδιος τὸ γαρο ποὺ τοῦ
ἔζαψεν ἢ ἀδρύνεια ἀλλὰ δὲν είχε τίν δύ-
ναμιν νά τὴν καταπολεμήσῃ. «Ἡ ἀδρύντια
μὲ οὐοτίνει, μὲ τούσι, μὲ φωμακώτει, ἔγα-
ρε ἀπελπισμένος στὴν μητέρα του. Εἴτε μία
τρομερὴ ἀρρώστηα, ἀρρώστηα ἀγνάτοντι,
ἔνας ἱμάραργος ποὺ μὲ ἀναγάζει τὸν ἀπαράλλῳ
μῆρες ὀλοκληρώσεις καὶ τὶς πιο ἐπειγόντες δον-
τέλεις, Ἰντριγῆς δίμος μὲ τίποτε δέτη μπορῶ
τὰ τῆς καταπολεμήσον.»

΄Η κατάστασί του ανήπη τὸν εἶχε γε-
μίσει μ' ἀπογοήτευσην. Λένι αἰσθάνοντας
τὰ δρόξινα γαύ τίποτε, καὶ μόνον ἀπὸ και-
ροῦ εἰς καιρὸν τὸν ἔπιανε ἡ μανία νὰ
δοξασθῇ. Ήσαν τὰ μόνα πρόγυματα ποὺ
πονοῦσαν κάποτε δύο γιώ τὸν ἔφωτα, αὐ-
τὸς ἦταν κατά ποὺ ἀπὸ καιρῷ εἶχε πάψει
νὰ κινῇ τὸ ἐνδιμαφέρον τοῦ Μπωντλαίδ.
Αἰσθάνοντανε μιαν ἀπέραντη ἀποθάρρυνση,
ἡ μόνωσις ὅπου ζῶστε τοῦ γινότανε
ώσες ἀφόρητη, καὶ διαρκῶς τὸν κατείχε
ἔνας φύρως τὸν ὅποιον τοῦ ἔδινε ἡ πλή-
γος δυνατοτάσις στίς δυνάμεις του. Πῶς νὰ
εἶχε ἐμπιστούνη στὸν ἔαντο τοῦ ἀφοῦ
ἥξεσθαι διὰ καὶ μές στις ἐπιτικυτοτερες ἀ-
γνάκες, καὶ ὅταν ἀπόμη ἔβλεπε τὴ δύστυ-
χια νὰ ἔρχεται δύο καὶ πιὸ κοντά, ἔτουμη
τὸν καταπιῆ σὸν ὑγρα φυρουτονά, δὲ
θαύμισε τὴν δύναμη νὰ τὴν πολεμήσῃ:
΄Αλλὰ καὶ ἡ μόνωσι τὸν ἦταν ἔνα μαρτυ-
ριο ποὺ μὲ τὰ χρόνια εἶχε καταντεῖσαι ἀνυπόφορο. Τοὺς φίλους του
τοὺς ἔβλεπε σπανία, ἄλλωστε δὲν εἶχε καὶ πολλούς, καὶ μιά γυναῖκα
μὲ τὴν ὅποιαν ζούσε, τὴν πρόειρην κεούση ποὺ λογιώ τοῦ μελαψοῦ τῆς
χρώματος, εἶχε ἐπονομασθεῖ «Ἡ μανίῃ Ἀρφοδίτη», ἀρρωστητὴ ἀπό-
καποιο ἀνίατο νόσησμα ἐμενεὶς κλειστονή στα κάποια κλινική κοντά
στὸ Παρίσι. Μοναχὰς τομορεῷ ποὺ τὸν ἔκαμενε ἀζόμη ποὺ αἰσθητή
ἡ μεγάλη ἀνέχεια. Εἶπει μόνος, ἔφαψε στὴ μητρά του, χωρὶς φίλο,
χωρὶς γυναῖκα, λέρ ἔζω σῆτε μια γάτα κών, ἔνα ζωτανό πλάσμα ομά-
πον ποὺ μοῦ κρατᾶται λόγη ὀντογοφά. Τὸ μόνο ποὺ μοῦ μένει εἰνα μᾶλα ει-
κόρα τοῦ πατέρου μου ποὺ με κυντάζει βουβός αὐτὸν τοῖον.

***

"Οταν πέθανε ό πατρινός του 'Οπίκ, στρατηγός και διπλωμάτης άργοτερα, μέ τὸν δρόπον δὲν τὰ εἰχε καθόλου καλά ὁ Μπωντλαΐδης, ἐλπισε πρός στιγμήν, διτὶ θά διωρθώντανε κάποιος ή κατάστασίς του. Γρίγορος δύσμας διευνέσθησαν ἡ ἐπέλευσης του. 'Η μητέρα του εἶχε ἀφετηθεῖ περιουσία ἀκόμη και φανταζότανε ὁ Μπωντλαΐδης διτὶ θὰ τὸν βοηθοίσε, διτος και τὸν βοήθησε πράγματι, ἀλλὰ και ἡ περιουσία αὐτὴ γρήγορα διληγότερεψε και ἐπέκτισε αὐτὸν τὰ μικρὰ βοηθήματα πον τὸν στέλνεινε ἡ μητέρα του ἵσαν ασήμαντα για τὶς ἀνάγκες του και ίδιων για τὰ μεγάλα χρέη πον ἔπειτε νὰ ἔσχεσῃ ἀδικηπάως. Φάνεται, διτὶ ὁ Μπωντλαΐδης εἰχε ποτίσει μὲ ἀφετεῖς πίκρες τὴν μητέρα του ἀλλὰ και ἡ μητέρα του δὲν τοῦ εἶχε φεύγει μὲ σησην ἔπειτε στερογή και λεπτότητα. Τὸ πρότοι, τὸ μεγάλο παράπονο τοῦ Μπωντλαΐδη ήταν, διτὶ ἡ μητέρα του ὅχι μόνον δὲν ἀνε-

Mίσα τοῦ Μετεπέλαιον γανωμένη ἡπό τὸν Ἀστρούς

ταῦτα τοιούτα πάντα ταῦτα γινόμενα να γίνει οικοδομώσαστο στο σπίτι ενος επιτο-
ρου κονσερβιών. Όταν διδασκαλούσαρε στη μητέρα ον, με μαύρη στργανα-
τούμερη λίθου, όταν τα μαθήματα, έκτις ήταν τους και των φυσικομα-
θηματιστῶν. Οταν οι τολμηροί την το για την διανοητική
άποντα πον αισθάνεταν καρίσιος ο εύνοι αυτό, διεσπα, ληφθαριώνα κλίματα,
και μόνη ή σκηνής, διν θά ήταν τοσσε ^{έξτον} τ' ἀναγκωτού μά πάν, μέ-
κανει τά τρέμοι από δργή. Μόνον γνω μα πάνς έτσι θὰ μοι τωνιάζει τά
τυμοφυΐδη μά διας εργάλια έχει πετατα τον εαντον μον, τότε μόνον θὰ
θερηγια. Αλλά και πάλι άν ζεσα, διν μέ τον τρόπο ανών για τα παρό-
θωνα τά ξεπληρώσοις τά γέρει μον. Και ίμιως δι Μπωντλαϊδι άγαποτσε
τα ταξιδιών. Συγχανά έλληπτος, η τάρα του ταξιδιού δεν μ' αφήνει
ποτέ. «Ηξερ διώκεις έχ αγαπην κατιν τότε πόροι τι να ταξιδεύειν ;
διτον και απήγων δι σερον πάντα μαζί του, την άγιατσεντη
άρρωστη, την άγιατη, ταταγική του ψυχή.

Τὰ χρέα του ! στον αὐτόν θά είνε ὁ μόνος σκοπός, ἡ μόνη φροντίδα, ἡ μόνη σκέψις τῆς ζωῆς του. Η ἔννοιά των τὸν πλακώνει σὰν ἐφιάλτης. "Οπου σταθῇ, ἐρ, τι καὶ ἀν κάνῃ τὰ χρέα του σπέττεται. Αὐτά τὰν κρατινὲσσι στὴ ζωή. Δὲν καταφεύγει στὴν αὐτοκνία γιὰ νὰ λυτρωθῇ σὲ βάσανά του, γιατὶ τὸ θεορεῖ ἀναξιοποεῖται νὰ πεθάνῃ γεωμένες.

Ἐτοι τὸ πρᾶγμα ποὺ τοῦ κάνει περισσότερο ἀπὸ κιάθε τι ἄλλο ἀφόρμη τῇ ζωῇ εἰνε συνηργώντας καὶ τὸ σπουδαιότερο κίνητο γιά νά ζησῃ. Ὡς τόσο παρ' ὅλες τις τού προσπάθειές του δὲν κατούθωνται νά ἔσφαληση τοὺς δανειστάς του. Και τότε ἀποφασίζεις νά φύγῃ ἀπό

τὸ Παρίσιον, νὰ πάγ στὸ Βέλγιο, γιὰ νὰ κάνῃ διαλέξεις, νὰ βοῇ ἐκδότας καλλιτέρους ἀπ' τοὺς παρισινοὺς καὶ νὰ γράψῃ τέλος κανένα βιβλίο ἐντυπώσουν ἀπὸ τὸ ταξεῖδι του. 'Αλλ' ὑπῆρχε καὶ κάποιος ἄλλος λόγος ποὺ ἥθελε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ Παρίσιο. Εἶχε συγχαθεῖ τοὺς παρισινούς ποὺ τὸν θεωροῦσε σάν μια ἴδιατερη ἀνθρώπινη ράτσα. 'Εξ ἄλλου τὸν πείραζε πολὺ καὶ τὸ διὰ τὴν παραγωγισμένος : «Εἰμαι ἔτας γέρος, ἔγαφες ὡς πάππου του φίλου. Τὸ ὄφρο μοι, μὲς στὴν γενεὴ μετριότερη, παραπτηρίζεται ὡς ἀνομαλία. Οι οννάδες μοι μὲ φθοροῦν γατάδες εἶναι ἀγράμματος οὐρ κι' αὐτοῖς. Μὲ πέπε-ρῆξ ἀνθρώπους συντερροῦμα. 'Αλλώστε πρῶς τὸ διὸ διώλιες καὶ οἱ ονηγήσεις ; λέν ἐπάρχει ποὺ ἀστού πρόδημος.

Εἰρωνεία τῆς μοίρας ! Έναν ἐπάλευς μέ τέτοια ἀπόγνωση ἐναντίον τῶν πιὸ ἀδυσώπητων ἔχθρων, ἔπειτα τοῦ προτείνουν νὰ τὸν παραστημορρίζουν !

* * *
«Ἄσ παρουσιορρήσσοντες, ἔγαφε, ὅλοις τοὺς κατόπιν τῆς Γαλλίας ἐπὶ τὸ μένα. Γιατὶ τα παρουσιορρήσσοντες ἔτη ποιητήντας ἀνθρώπο, τοῦ ποτὲ δὲν τοὺς ἔγινες γατέρες εἶδον παρόδου ; » Έν τῷ μετριόν ἔνα βιβλίο ποὺ γράψει, τὸ ἀφήνει ἀτελείωτο. Γιατὶ τὰ τὸ γράψο, λέει, ἀρόν εἶμαι βέρας, διὶ μὲ περιόδου ποὺ αὐτὸν ἀπαστολήσω ;

* * *
«Ως τόσο ἡ ἀνέρευτη τοῦ δηλοῦ καὶ αἰδέναι. Κανεὶς δὲν τοῦ κάνει πάστοι. Γιὰ νὰ ζεσταθῇ καὶ τὰ βαθήτα καὶ τὰ ἐπιπλα τοῦ καὶ ἐπειδὴ δὲν μπορεῖ παὶ ἀληρώσῃ τὸ νοῖτη του, ἀναγκάζεται μὲς σ' ἔνα μῆνα τὸν ἀλλάξῃ ἔτη φορές δοματίου. «Υπῆρχαν νίγτες ποὺ ἔμειναν καὶ ἀπέργει καὶ ποὺ τὶς πέρασε, αὖν τοὺς κειρόφορους ἀλλατες ἐπάνω στοὺς μπάγκους τῶν πάνων. Κομιστάνεις αὐτόσιλητος στὰ σπίτια τῶν φίλων του καὶ ἐγενητάζεις μαζὶ τοὺς κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο, γιὰ νὰ τοὺς κάνῃ δηλεύειν συντροφαῖ. «Όλη τὴ μέρα τοῦ τίν περιοῦνται τρέφονταις ἔδω καὶ κεῖ πρός εἴσειν χρημάτων. Γε βάσανα τὸν είχον γεράσει. «Αγ καὶ 46 μόλις χρόνον, φανότων σὰν γέρος. Τὸν επωνόματαν φάντασμα, καταφανέντο γέρος, περιπλανώμενο λούδαλο.

* * *
«Άλλοι τὸν ἔλεγαν ιερόα. Φαινεται, δητὶ τὸ παραστοῦντι αὐτὸ τοῦ ἀφεγε, γιατὶ κι' ὁ δῆμος συνχάνει τοὺς : «Αλλήδεια δὲν εἶμαι οὐ πατέας, οὐ ποιασμένος πατέας ;

* * *
Στίς κουβέντες του ἡ ἡταν τραχεῖς και ἀπότομος ἡ ἔλεγε ἀφάνταστες τερατολογίες. Κάποτε τρώγοντας, γάρτησε ἔξαφα τὸ σινδατιμόνα του, ἐννυν ἡ σημεῖο ἀνθρωπάριστο :

* * *
— Μήποτε φάγατε, κύριε, μικρά μικροῦ πατιδιοῦ ; εἰδατε τὶ θαυμαστο φαγητο ποὺ είναι :

* * *
Καὶ ἀλλοτε, πάλιν στὸ ξενοδοχεῖο, δόχισε τὴν κουβέντα του, μὲ τὰ ἔξης λόγια, ποὺ πάγουσαν ἀπὸ τὸν τρόμο τὸν σινδατιμόνα του :

* * *
— Οταν, ποὺ λέτε, σκότωσα τὸν πατέα μου...

* * *
Στὰ ἐνέχειροδανειστήρια και στὰ παλαιωπολεῖα δὲν κατέτενγε πιὰ γιατὶ ντρεπτάτανες ἔστελνε τοὺς φίλους του. Βίβριο δὲν τοῦ είχε ἀπομείνει και ἀπὸ ἔλλειψι βιβλίων δέν ἡταν πιὰ δυνατὸν νὰ ἔργαστη. Βρισκόταν μὲς σ' ἔναν φάλον ζυγόντος ζητοῦντα ναῦρη κοιμάτα γιὰ νὰ κερδίσῃ χρημάτα. 'Απ' τὴν ἔταιρει τὸν συγγραφέων δεζότανε και τὸ μικρότερο ποσά. 'Η κατάστασις αὐτῆς δὲν ἡταν δυνατὸν νὰ παραταθῇ. Πρὸ τοῦ οἰζωνού του ἀδιεξόδου οἱ Μπαντλιάρι ἀπεφάντασε νὰ πάρει στὸ Βέλγιο γιὰ νὰ κάνῃ διαλέξεις 'Άλλα και κεῖ καθὼς θὰ ἰδοῦμε ἔξυπολούμησε η ἔδια μαρτυρική τὸν ζωὴν, μιὰ ζωὴ ἀπ' τὶς πιὸ τραγικές, ἀπ' τὶς πιὸ φρικαστικές ποὺ ὑπῆρξαν.

K. Παράστασης

* * *
ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΓΙΑ ΟΣΑ ΣΒΥΝΟΥΝ

Tὰ κοίρα οντλογίζουμα, χλωνὰ και φαγιομέρα,

Στὰ δάκρυα φατισμέρα

Πονετακής αγής,

Tὰ γόδα πον ἔγουν τ' ἀγόρ, ἀνθυορ αἴμα ἀγάλι,

Σ' ἀδόρητο κατάλι,

Στήγης αγκαλιά τῆς γῆς.

Tὰ φύλλα και τὰ σίνημα, πον φέγουν και πεθαίνοντα,

Τὰ δέντρα τὰ ἔπομένουν

Τὴ μοῆρα τοὺς πικοά,

"Ο, οι θὰ μείνη ἀπίντο και καθετεὶ ποὺ πέφτει,

Στῆς λίμνης τὸν καθρέφτη

Τὰ νούφρα τεργά

Kτ' ἀκόμα οντλογίζουμα, μὲ μιὰ θίμημένην ἔννοια,

Τὰ γέρια τα κερένα

— "Ω! σπαραγμός κονφός ! —

Kτ' ἔσας ματάκια πον ἔννα, κάτω ἀπ' τὰ βλέφαρά σας,

Στὰ σκοτεινὰ νερά σας,

Βασίλεψε τὸ φός.,

Λάμπρος Περφύρας

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΚΑΡΝΕ ΕΝΟΣ ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΟΥ

* * *
«Υπάρχει στὸν τοόπο μὲ τὸν ὄποιον ἐφοάξεται ὁ ἐπατνος, στὸν τόπο τῆς φωνῆς ἐκείνου ποὺ τὸν ἐφοάζει, κατόπιο δηλητήριο ποὺ μεθῆ και τὸν πιὸ δυνατὸν ἀνόρητο.

***

Εἶνε δυστύχημα πολλές φορες γιὰ μιὰ γυναικα νὰ είνε πάρα πολὺ λογική. Ολὰ τὰ λογαριάζει, ἀπόμη και τὴν ἀγάπη. 'Άλλα ἀγάπη ξυγιστένη, δὲν είνε ἀγάπη.

***

«Εἰμαι χαροπαίκτης και γυναικάς» ἔλεγε καπποιος. Ψέματα διὸ πάθη δὲν μποροῦν νὰ συντάξουν στὴν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου, γιατὶ τὸ ἔνα διώχνει τὸ ἄλλο.

***

Μήν ἔχετε ποτὲ ἐμπιστοσύνη στὸν ἔρωτα γυναικός μὲ φαντασία ξηροή και ἀχαλίνωτη. Τέτοιες γυναικες δὲν μποροῦν ν' ἀγαπήσουν.

***

«Ποιὸς ἔρει τὶ καὶ ποτὲ σοπεύετε γιὰ νὰ τοῦ κάνειο γελάτητες εἶται γάπιος σὲ μιὰ γυναὶ ποὺ είχε χαμογέλασε μὲ τὸν γλυκυτέρευτο τρόπο σὲ ἔνα κύριο. Καὶ δὲν είχε τσας ἄδικο. 'Οταν ἡ γυναικα θέλει νὰ κάνῃ καρδι, τότε γίνεται πιὸ ὑποχρεωτική.

***

«Ενας σοφὸς ίνδος είπε : «Η γυναικα καμιά φορά, μὴν μπορῶντας νὰ σὲ πνίξῃ, σου χαμογελά.»

***

Γιὰ διὸ λόγους σκοτώνει κανεὶς η γιατὶ μισεὶ η γιατὶ ἀγαπάει.

***

«Ο πλατωνικός ἔρωτας ἀνοίγει τὴν πόρτα στὸν θιλύρων ἔρωτα.

***

Οι ώραιες σπέντες είνε τὰ λουλούδια τῆς γυνής, τὰ ὄποια δὲν θέσεις οὐθές, δὲν τελείος αὐτὸς πηγούρος ενέδρεσταις νὰ ποτίζῃ. Φυτεύοντας καμιά φορά στὴν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου, ἄλλα δὲν ἀνθύνει ποτέ.

***

«Ο ἀνθρώπος είνε ὑπερέα ἀπὸ τὰ κουνούπια τὸ πιὸ βλαβερὸ και ἐνοχλητικὸ ζωτικό.

***

Εἶνε ενδοκλωτερὸ νὰ τετραγωνίσης τὴν κύριο παρὰ νὰ φεγγίστη σταθερότητα στὸν ἔρωτα.

***

Η χώρα τῆς φαντασίας έχει δράια, πρὸς βιρράν τὴν 'Απογοήτευσην πρὸς δυσμάς τὴν Διστυχία, πρὸς νότον τὴν 'Απελλισία και πρὸς ἀνατολὸς τὴν Αντοκτονία.

***

Στὸ μέτωπο κάθε ἀνδρὸς διαβίμενο : βλακεία. Στὸ μέτωπο κάθε γυναικός : ἀνία. 'Η βλακεία τῶν ἀνδρῶν ἔξηγεται τὴν ἀνία τῶν γυναικών.

***

Την ἔλλαδα είνε η μόνη φιληνάδα, στὴν διοίσιν γεγονούς κανεὶς κάθε είδος απιστίας.

***

Α ΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Ο ΜΠΑΖΑΚ ΚΑΙ ΤΑ "ΜΕΛΑΓΧΩΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ,

* * *
«Υστερα ἀπὸ ἔνα μεγάλο ταξεῖδι, ποὺ ἔκανε σ' δῆλη τὴ Γαλλία δὲν διάσημος 'Ιταλὸς κριτικὸς Φιορεντίνο, ἐπῆγε και τὸν Παρίσιο ὅπου ἡ πρώτη του σεζένη μπαί τὸν νὰ επισκεφθῇ τὸν ἐνδιόδο τότε Γάλλο συγγραφέα 'Ονοφρέ ντε Μπαλζάκ.

* * *
Ο διάσημος Γάλλος μυθιστοριογράφος δέχτηκε στὸ σπίτι του 'Ιταλὸν χριτικὸν μὲ μεγάλη εἰρήνηνεια και τὸν ἐδειξε τὴν βιβλιοθήκη του, δην μεταπέ τὸν ἄλλον βιβλίον τριγονώραζεν και πόλλοι τόμοι ἀπὸ τὰ ἔργα του. 'Εξαφανίωσε τὰ μάτια τοῦ Φιορεντίνο πέσανε ἐπάνω σ' ἔνα βιβλίο τὸ διπότο ἐφερε τὸν τίτλο : «Μελαγχολικά Διηγήματα».

* * *
Κατάπληκτος δὲν τούτος κριτικὸς ἐρώτησε μὲ ἀπορία τὸν Μπαλζάκ.

* * *
— 'Ως τώρα έχω διαβάσει τὰ φιλοσοφικά διηγήματα σας, καθὼς και τὰ «Διαπλεδαστικά διηγήματα», ποὺ ἔχετε γράψει. 'Αγνοούσας οὖν, σᾶς βεβιωτα, ἐντελῶς, δητὶ είχατε γράψει και αὐτὸ τὸ βιβλίο τῶν Μελαγχολικῶν διηγήματων».

* * *
— 'Ανοίγεται τὴ Βιβλιοθήκη νὰ τὸ ιδήσει ! τοῦ ἀπίγνητης τότε δὲν τούτο τὸ περίεργο αὐτὸ βιβλίο.

* * *
— 'Μά τι είνι αὐτὸ ; φωτιστες δὲν τούτος κριτικός, μόλις ἀνοιξε τὸ βιβλίο αὐτὸ και είδε στὶς διάφορες σελίδες του μερικούς τίτλους χειρόρραφους — τούς οι όποιοι έλεγαν μὲ μεγάλα γράμματα : Κρέας, Λαχανικά, Ρίζι, Ζάχαρι. και διάφορους ἀριθμούς ἀπὸ πάτω

* * *
— Είνε ἔνα ἀπὸ τὸ τελευταῖα βιβλία μου, τοῦ ἀπίγνητης γελῶντας δὲν τούτο τὸ Μπαλζάκ. 'Εδω γράφω τὶς ἐντυπωσίες ἀπὸ τὴν... καθημερινὴ ζωὴ μου !...